

драви съ очи голѣмия бисеръ на прѣста му. Въ отговоръ той остави да се нарисуватъ диплитѣ на кадифиянитѣ му шалвари строго декоративно, излжчвайки звезди амбра и мискъ.

Маркезе ди Буооventе символично подчърта странното си произхождение съ серафична усмивка. Той бѣ абстрактенъ и върху бѣлата му атлазена дреха бѣха останали златисти следи отъ рая. Въ съвършенъ *bel canto* се извиваха въздишкитѣ му, погледитѣ му водѣха въ унисонъ кантилената на сърцето му. О, той бѣ божественъ и загадъченъ, сякашъ ехо отъ собственото си настояще: въ негово име всички лели пророкуваха бждещето като сибили. Но неговата леля този пжть забрави репликата си, съ съвършена грация се потопи въ водата на очакването, подобно престарѣлъ лебедъ. А въ чарветѣ на своето безмълвие маркезе ди Буооventе намѣри образа си на Нарцисъ: тогава той продължи да се оглежда въ сладостно фермато, разрешилъ завинаги финалния акордъ.

Между това Донъ Педро последва малката маркиза на терасата. Далечъ се губѣше тънкото сребро на луната: балюстрадата бѣ студена като ржка; гръдъта на маркизата бледнѣше въ парфюма на корсажа. Розовата рокля бѣ станала златиста като пламъка на свещъ и Донъ Педро забрави отведнажъ всичката си любовъ. Той се наведе бавно, ржката му намѣри прѣститѣ на малката маркиза и остана завинаги тамъ, единъ прѣстенъ изгаряше дланъта му като острие. Отъ прозорцитѣ идѣше